

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: prot. sąd. Patrycja Makuch

4przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Arkadiusza Dzikowskiego

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2021 r.

sprawy **R. K. (1)**

oskarżonego z art. 278 § 1 kk i art. 108 ust. 2 Ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie

z dnia 30 października 2020 r., sygn. akt II K 924/19

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w pkt III obniża wartość spowodowanej czynem oskarżonego szkody o 20 zł, tj. do 2177,32 zł,

b) w pkt III na podstawie art. 4 § 1 kk stosując przepisy w brzmieniu obowiązującym przed dniem 24 czerwca 2020 r., z podstawy orzeczenia o karze pozbawienia wolności eliminuje art. 57b kk,

c) w pkt IV obniża zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego (...) Spółka z o.o. z siedzibą w L. do kwoty 2177,32 zł.

2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. M. C. kwotę 516,60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

4. Zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze i nie wymierza mu opłaty za II instancję.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 103/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 30 października 2020 r., sygn. akt II K 924/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiążle o powodach uznania dowodu

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk polegająca na niepełnej ocenie materiału dowodowego zebranego w sprawie, z pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, w tym zeznań świadków W. B., M. M., D. S., a także dokumentacji zebranej w aktach sprawy – pokwitowań pochodzących ze skupu złomu i uznanie, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy kompleksowa analiza zeznań świadków, w tym W. B., M. M., D. S., a także dokumentacji zebranej w aktach sprawy – pokwitowań pochodzących ze skupu złomu i uznanie, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy kompleksowa analiza zeznań świadków, w tym W. B., M. M., D. S. oraz pokwitowań pochodzących ze skupu złomu, prowadzi do jednoznacznego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	wniosku, że oskarżony nie popełnił zarzucanych mu czynów.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd odwoławczy nie dostrzegł żadnych uchybień proceduralnych odnośnie dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów, na które wskazywał we wniesionym środku odwoławczym obrońca. Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była prawidłowa i uwzględniała w odpowiednim stopniu dyrektywy z art. 7 kpk, a więc zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Trzeba podkreślić, iż Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia wskazał wszystkie dowody (bądź ich części), którym przyznał przymiot wiarygodności, a także wyodrębnił te, które na przypisanie takiej cechy nie zasługiwały. Nie zabrakło też w uzasadnieniu przedstawienia powodów, które wpłynęły na takie a nie inne ukształtowanie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd odwoławczy zapoznawszy się z całością sprawy nie dostrzegł powodów, które przemawiałyby za tym by w jakikolwiek sposób podważać słuszność przedstawionej w uzasadnieniu wyroku weryfikacji materiału dowodowego.</p> <p>Nie bez znaczenia dla oceny jakości zgłoszonego zarzutu odwoławczego jest to, że obrońca R. K. (1) podważając słuszność oceny dowodów nie powołał konkretnych zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy czy doświadczenia</p>		

życiowego, które miałyby zostać naruszone przez Sąd Rejonowy przy wykonywaniu tej czynności. Apelujący uchybienia w tej kwestii łączy de facto jedynie z tym, że okoliczności wynikające z dowodów (bądź ich części), którym Sąd Rejonowy przyznał przymiot wiarygodności były odmienne od stanowiska procesowego oskarżonego R. K., który w postępowaniu przygotowawczym zaprzeczył swojemu sprawstwu w zakresie czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, a później nie uczestniczył już w procesie. Warto jeszcze zwrócić uwagę na to, że podważając prawidłowość oceny dowodów skarżący odwoływał się do fragmentarycznie wybranych elementów materiału dowodowego, które w jego ocenie przeczyły dokonaniu przez R. K. (1) zarzucanego mu przestępstwa, jednocześnie zupełnie ignorując dowody, z których wynikały odmienne od prezentowanych w apelacji wnioski co do sprawstwa i winy oskarżonego, przywołane i należycie ocenione przez Sąd orzekający w I instancji. obrońca postępując w ten sposób zdaje się zapominać, iż podnoszenie zarzutu opartego jedynie na odmiennej ocenie dowodów dokonanej przez skarżącego, bez wskazania błędów natury faktycznej, logicznej, usterek w rozumowaniu, albo oparcia się tylko na części materiału dowodowego, nie może prowadzić do podważenia wyroku Sądu I instancji. We wniesionej w rozpatrywanej sprawie apelacji skarżący tak właśnie czynił, gdyż przedstawił jedynie własną, odmienną od dokonanej przez Sąd I instancji ocenę dowodów i to jeszcze taką, która nie respektowała wymogu uwzględnienia całokształtu ujawnionych w sprawie

okoliczności. Zaznaczyć zaś trzeba, że ten przewidziany w art. 410 kpk obowiązek dotyczy nie tylko sądu przy rozstrzyganiu konkretnej sprawy, ale także powinien być przestrzegany w środkach odwoławczych przez skarżących. Bez tego zawarte tam rozważania zawsze będą oceniane jako nieuprawnione, a więc i dowolne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt II KK 135/19, Legalis nr 1922670).

Obrońca dla wykazania swych racji powołała się na zeznania świadka W. B., który przeczył by znał R. K. (1) i by wiedział cokolwiek na temat wywożenia przez niego złomu z zabytkowego Zespołu Młyna (...) przy ul. (...) w L.. Tymczasem wskazania te, samodzielnie wcale nie wykluczają, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa. Skarżący zupełnie pominął istotny w tych okolicznościach fakt, że świadek W. B. w okresie kiedy nocował w pomieszczeniu portierni, na terenie Zespołu Młyna, mocno nadużywał alkoholu i jak sam podał, nie pamięta zbyt wiele z tego okresu. Trudno w takich okolicznościach oceniać zaprzeczenie tego świadka o braku znajomości z R. K. (1) oraz niewidywaniu go na omawianej nieruchomości jako jednoznaczne z tym, że oskarżony nie dokonał zarzucanego mu czynu. Nie sposób przyjmować by W. B. całymi dniami przebywał we wspomnianej portierni, co już samo przemawia za tym, że nie byłby w stanie stale obserwować wszystkich osób jakie wchodziły na teren (...) młyna. Wniosek ten dodatkowo potwierdza znaczny rozmiar nieruchomości, na jakiej posadowiony jest ten zabytkowy kompleks zabudowań, uniemożliwiający jego pełne

obserwowanie z punktu położenia portierni. Nie jest bez znaczenia także i to, że W. B. mieszkając przez jakiś czas na terenie przedmiotowego młyna szukał tam jedynie miejsca na nocleg, gdyż był w tamtym czasie bezdomny, a nie skupiał się na obserwowaniu każdego kto pojawiał się w jego obszarze. Dlatego też, przywołany w apelacji fragment zeznań W. B. wcale nie wykluczał możliwości przypisania R. K. (1) odpowiedzialności karnej za zarzucone mu w akcie oskarżenia przestępstwo.

Podobnie należało oceniać wskazanie drugiego świadka przywołanego w apelacji - D. S., że nie kojarzy osoby R. K. (1). Przypomnienia tu wymaga, iż świadek ten pracował w punkcie odbioru złomu P., gdzie na swoje nazwisko złom sprzedawała sympatyzująca w tamtym czasie z R. K. (1) M. M., co potwierdzają chociażby pokwitowania odbioru odpadów znajdujące się w aktach sprawy. Znamienne jest przy tym, że ze zgromadzonego materiału dowodowego w postaci zeznań E. S. oraz I. P., a także wyjaśnień M. M. z dochodzenia oraz wyjaśnień M. N. wynikało jednoznacznie, że oskarżony R. K. (1) współpracował z M. M. przy kradzieży złomu z Zespołu Młyna (...) w L.. Polegało to na tym, że pomagał jej przy demontażu, wnoszeniu elementów żeliwnych i metalowych, ich pakowaniu, ewentualnie też przetransportowaniu do punktu skupu złomu, a sprzedają tych rzeczy zajmowała się każdorazowo sama M. M.. Trzeba zwrócić uwagę, że E. S. prowadzący drugi punkt skupu złomu zlokalizowany nieopodal zabytkowego młyna podał, że M. M. nie zawsze

przychodziła na punkt skupu razem z R. K. (1), czasami pojawiała się tam sama. Wobec tych dowodowych wskazań należało uznać, że świadek D. S. mógł nie mieć sposobności osobiście poznać R. K. (1) i mógł nie wiedzieć, że współdziałała z nim M. M., dość regularnie odwiedzającą punkt skupu złomu, w którym świadek był zatrudniony. W takich okolicznościach nie można przyjmować, jak to w sposób nieuprawniony uczynił obrońca, że zeznania D. S. wykluczają sprawstwo R. K. (1) co do przypisanego mu w zaskarżonym wyroku czynu.

W ramach omawianego zarzutu apelujący odwołał się jeszcze do fragmentów zeznań K. W. oraz A. S., które de facto nie były w ogóle pomocne przy określaniu odpowiedzialności karej oskarżonego R. K. (1). Świadkowie ci bowiem nie potwierdzili by znali osobę R. K. (1) i nie mieli na temat jego czynu żadnych konkretnych informacji. K. W. jest funkcjonariuszem Policji, który uczestniczył w interwencjach na terenie nieruchomości gdzie posadowiony jest Zespół Młyna (...), z uwagi na ich ilość i upływ czasu nie pamiętał już szczegółów tych sytuacji w momencie kiedy składał zeznania. Natomiast świadek A. S. był zatrudniony przez właściciela młyna w celu wykonywania pewnych prac (np. zabezpieczania drzwi) i bywał tam właściwie jedynie wtedy gdy miał do wykonania zadania powierzone przez pracodawcę. A. S. wskazywał, że niejednokrotnie kiedy przyjeżdżał na omawianą nieruchomość bezdomni, którzy kręcili się na terenie obiektu, uciekali. W świetle podanych okoliczności nie dziwi fakt, że żaden z tych świadków nie

zna osobiście oskarżonego R. K. (1). Nie jest wykluczone, że żaden z tych świadków nawet go nigdy nie spotkał. Co jednak nie stanowiło przeszkody dla przypisania podsądnemu odpowiedzialności karnej za zarzucone mu przestępstwo.

Na uwzględnienie nie zasługiwały również uwagi skarżącego zaprezentowane w ustosunkowaniu do części zeznań M. M.. Podkreślić trzeba, że obrońca odnosił się jedynie do pewnego fragmentu tego dowodu, ignorując jednocześnie pozostałe wskazania M. M., w których podała ona wprost, że R. K. (1) pomagał jej przy złomie poprzez rozkręcanie kół kluczami, które to elementy następnie świadek zabierała na wózek i zanosila na złom do P. albo Spółdzielni (...). Nie jest irrelevantne z omawianego punktu widzenia, że M. M. rozpoznała bez żadnego kłopotu osobę R. K. (1) wśród okazanych jej wizerunków czterech różnych mężczyzn. Warto także podkreślić, że składając zeznania na rozprawie, świadek pottrzymała w całości swoje uprzednie oświadczenia, w tym te przytoczone powyżej. Rację ma obrońca o tyle, że faktycznie w trakcie przesłuchania mającego miejsce bezpośrednio przed Sądem Rejonowym w Lesznie M. M. zmieniła nieco swoje zeznania, zasłaniając się niewiedzą co do zabierania przez R. K. (1) elementów żeliwnych czy stalowych z młyna. Sąd I instancji dostrzegł tę okoliczność i właściwie ją ocenił, przyjmując, że nie wpływała ona negatywnie na ocenę wiarygodności wcześniejszych, zdecydowanie dokładniejszych relacji M. M.. Istotne jest, że M. M. składając zeznania na rozprawie nie posiadała już w tej sprawie statusu osoby

oskarżonej albowiem został w stosunku do niej wydany wcześniej wyrok skazujący. M. M. z tego względu mogła nie chcieć silnie obciążać nimi swojego dobrego znajomego – R. K. (1). Należy jednak jeszcze raz podkreślić, że wskazana zmiana oświadczeń M. M. jaka miała miejsce na rozprawie nie podważała wiarygodności jej wcześniejszych wyjaśnień, w których kategorycznie wskazywała ona na R. K. (1) jako sprawcę przestępstwa i się z nich nie wycofała. Zeznania M. M., w części ocenionej pozytywnie przez Sąd I instancji, korelowały z pozostałym niekorzystnym dla R. K. (1) materiałem dowodowym i stanowiły podstawę przypisania podsądnemu odpowiedzialności karnej za zarzucony mu w akcie oskarżenia czyn zabroniony.

Wreszcie na koniec, zwrócić trzeba uwagę na wyjaśnienia innego oskarżonego, objętego tym postępowaniem karnym, mianowicie M. N., który był bardzo istotnie zaangażowany w proceder rozkradania metalowych elementów z tego zabytkowego kompleksu młyna. Podał on w wyjaśnieniach, że widział oskarżonego R. K. (1) „na Młynie” oraz to jak wielokrotnie oskarżony wraz z M. M. rozbierali elementy maszyn, okna i zabierali do skupu złomu. Wyjaśnienia M. N. w tej mierze zasługiwały na miano wiarygodnych i słusznie za takie zostały uznane przez Sąd I instancji.

Tytułem podsumowania, Sąd Okręgowy po przeprowadzonej kontroli odwoławczej nie potwierdził żadnego z uchybień opisanych w apelacji, a dotyczących oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Rejonowy, jako faktycznie naruszających regułę procesową z art. 7 kpk.

Na uwzględnienie nie zasługiwał także zarzut naruszenia art. 4 kpk, Sąd I instancji zbadał i uwzględnił bowiem wszelkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Można jeszcze dodać, że przepis art. 4 kpk określa jedną z naczelnych zasad procesu o charakterze dyrektywy ogólnej, nakładającą na organy prowadzące postępowanie karne obowiązek respektowania zasady bezstronności. Przepis ten nie reguluje przebiegu procesu karnego, bowiem dopiero wykazanie obrazy przepisów szczegółowych może uzasadniać zarzut, iż powyższa norma gwarancyjna została naruszona – tym samym aby zasadnie, tym samym skutecznie podnieść zarzut obrazy art. 4 kpk nie wystarczy ogólne stwierdzenie o jego naruszeniu, które oparte jest na wyłącznie subiektywnym odczuciu strony, która wynika niejednokrotnie z odmiennej oceny materiału dowodowego skupiającej się tylko na korzystnych dowodach. Zarzut oparty na tej podstawie musi być ściśle określony, sprecyzowany, odnoszący się do naruszenia konkretnego przepisu procedury gromadzenia, przeprowadzania i oceny dowodów, procedury dokumentowania czynności organów procesowych, przestrzegania praw stron, a wreszcie poprawności orzeczenia i jego uzasadnienia - po to by wykazać, że w toku procedowania zostały naruszone określone przepisy zawierające normy nakazujące lub zakazujące działań na niekorzyść określonej strony postępowania lub gdy w sposób wyraźny i udokumentowany sąd faworyzuje jedną ze stron (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 lutego 2019

r., sygn. akt II AKa 259/18, Legalis nr 2123478).		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do Sądu I instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia któregoś z powyższych alternatywnie zgłoszonych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była prawidłowa i odpowiednio uwzględniała dyrektywy z art. 7 kpk. Nie stwierdzono także naruszenia reguły wyrażonej w art. 4 kpk. Nie było więc powodów by w toku postępowania odwoławczego z tego powodu ingerować w treść zaskarżonego orzeczenia.		
Lp.	Zarzut	
3.2.	Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu przez Sąd Rejonowy, w oderwaniu od materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, że oskarżony R. K. (1) miał dokonywać kradzieży elementów młyna oraz dokonywać ich sprzedaży, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym zeznania świadków, a także analiza pokwitowań pochodzących ze skupu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>złomu, prowadzi do wniosku, że oskarżony nie popełnił zarzucanych mu czynów.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Warto na wstępie wyjaśnić, iż błąd ustaleń faktycznych zachodzi wtedy, gdy treść ocen i wniosków dokonanych przez sąd nie odpowiada zasadom rozumowania, a mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut nie jest uzasadniony, gdy sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z ustaleniami sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa 264/18, Lex nr 3056290). Błędne ustalenia faktyczne są konsekwencją wadliwych wniosków wywiedzionych z właściwie ocenionych dowodów lub pominięcia wynikających z tych dowodów okoliczności. Nie jest więc wewnętrznie spójne zarzucanie jednocześnie dowolnej oceny dowodów i błędu w ustaleniach faktycznych co do tego samego rozstrzygnięcia (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 października 2019 r., sygn. akt II AKa 296/19, Lex nr 2761614). Powyższe zapatrywania judykatury w całości akceptowane przez tutejszy Sąd Okręgowy ukazują, że zarzut obrońcy oskarżonego nie mógł zostać zaaprobowany. Negował on zarówno ocenę dowodów, jak i prawidłowość ustaleń faktycznych</p>		

odnośnie sprawstwa i winy R. K. (1). Kontrola odwoławcza nie potwierdziła żadnego z zarzutów dotyczących weryfikacji materiału dowodowego, która to czynność Sądu Rejonowego okazała się słuszna i zgodna ze wszystkimi dyrektywami z art. 7 kpk. W takim wypadku nie mógł być słuszny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który to zarzut oparto na materiale dowodowym uznanym przez Sąd Rejonowy za niewiarygodny. Sąd ten postąpił prawidłowo przypisując oskarżonemu R. K. (1) odpowiedzialność karną za przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 108 ust. 2 i 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 § 1 kk i wymierzając mu za ten czyn karę. Za takim rozstrzygnięciem przemawiały w sposób kategoriyczny wartościowe dowody obciążające, wymienione w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia i przywołane w pkt 3.1. niniejszego uzasadnienia.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do Sądu I instancji do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia któregoś z powyższych alternatywnie zgłoszonych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu.

<p>Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny badanej sprawy i trafnie przypisał R. K. (1) odpowiedzialność karną za przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 108 ust. 2 i 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 § 1 kk.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.3.	<p>Rażąca niewspółmierność kary polegająca na orzeczeniu wobec oskarżonego R. K. (1) kary bezwzględnego pozbawienia wolności, co należy uznać za nieadekwatne dla celów kary oraz naruszające dyrektywy z art. 53 kk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła wskazań zawartych w apelacji odnośnie niewspółmierności kary zasadniczej w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w stosunku do R. K. (1) za przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 108 ust. 2 i 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 § 1 kk. Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy czyniąc rozważania co do wymiaru kary za powyższy występki przypisany R. K. (1) wziął pod uwagę wszystkie występujące w sprawie okoliczności obciążające oraz łagodzące i nadał im odpowiednią wartość i znaczenie. Podobnie trafne było wnioskowanie Sądu I instancji w zakresie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu jakiego dopuścił się podsądny oraz stopnia jego</p>		

winy, ocenionych w obu wypadkach jako wysoki. Przeciwnie wskazania obrońcy oskarżonego były zupełnie nietrafione. Sąd odwoławczy by nie powtarzać wszystkich okoliczności łagodzących i obciążających występujących w badanej sprawie, a także argumentów uwzględnianych przy stopniowaniu społecznej szkodliwości czynu i jego zawinienia wskazuje, że aprobuje zgodne z dyrektywami sądowego wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 kk rozważania poczynione w tej kwestii w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przez Sąd niższej instancji. Z kolei odmienne stanowisko obrony przedstawione w środku odwoławczym nie podważyło skutecznie żadnego z tych aspektów orzeczenia dotyczącego wymiaru kary. Obrońca przedstawił zupełnie gołosłowne zdanie, że kara pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy jest nieadekwatna względem celów kary i narusza dyrektywy z art. 53 kk. Tymczasem kara w wymiarze orzeczonym przez Sąd Rejonowy nie narusza w żaden sposób uwarunkowań z tego przepisu, jest racjonalna i odpowiada prawu. Rację miał przy tym Sąd I instancji podając, że jedynie kara w takim wymiarze będzie w stanie zrealizować wszystkie stawiane jej cele, zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i (przede wszystkim) prewencji indywidualnej. Oceniając wymiar kary nie można abstrahować od ustawowych granic wymiaru kary za przestępstwo z art. 278 § 1 kk określonych jako kara pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. W tych granicach, kara 8 miesięcy pozbawienia wolności jawi się jako stosunkowo łagodna reakcja wymiaru sprawiedliwości na tego typu występki. Istotne jest także, że R. K. (1) jest osobą wielokrotnie

karaną, w tym niejednokrotnie za umyślne przestępstwa podobne. Osądzany czyn oskarżony popełnił w warunkach recydywy, wyczerpując jednocześnie znamiona dwóch różnych rodzajowo przepisów ustaw. Działał też wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, z niskich pobudek bo w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Oskarżony też powtarzał te karygodne zachowania wielokrotnie przez kilka miesięcy, uczestnicząc w dewastacji wyposażenia zabytkowych budynków Młyna. Wszystkie te okoliczności, w połączeniu z wysokim stopniem społecznej szkodliwości czynu oraz winy przemawiały za orzeczeniem odpowiednio surowej kary. Sąd odwoławczy popiera stanowisko organu niższej instancji, że kara pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny w wymiarze 8 miesięcy będzie realizować cele kary w stosunku do R. K. (1), który jest osobą zdemoralizowaną, nie liczącą się z obowiązującymi normami prawa, nie szanującą nieswojego mienia.

Obrońca zasugerował, że niewspółmiernym rozstrzygnięciem było odstąpienie od orzeczenia środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary. Konieczne jest więc przypomnienie, że zgodnie z art. 69 § 1 kk sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca nie był skazany na karę pozbawienia wolności w dacie czynu i jest to wystarczające dla osiągnięcia celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Jak widać, jedną z kategorycznych przeszkód dla orzeczenia omawianego środka

<p>probacyjnego jest uprzednie skazanie sprawcy na karę pozbawienia wolności. R. K. (1) w chwili czynu był już wielokrotnie skazany na karę pozbawienia wolności, co czyniło bezprzedmiotowym dalsze rozważania o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej w stosunku do niego kary 8 miesięcy pozbawienia wolności.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do Sądu I instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wskazany wyżej wniosek apelacyjny nie został skorelowany z treścią zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary albowiem nawet w sytuacji oceny tego zarzutu jako zasadny nie byłoby podstaw do wydania orzeczenia uniewinniającego wobec R. K. (1). W konsekwencji, Sąd Okręgowy nie widział podstaw merytorycznych aby w sposób bardziej szczegółowy ustosunkować się do wniosku apelującego.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Poza zmianami zaskarżonego wyroku opisanymi w pkt 5.2.1., w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy (pkt 2 wyroku Sądu Okręgowego).</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy była całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.11</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p> <p>a) w pkt III obniżył wartość spowodowanej czynem oskarżonego szkody o 20 zł, tj. do 2177,32 zł,</p> <p>b) w pkt III na podstawie art. 4 § 1 kk stosując przepisy w brzmieniu obowiązującym przed dniem 24 czerwca 2020 r., z podstawy orzeczenia o karze pozbawienia wolności wyeliminował art. 57b kk,</p> <p>c) w pkt IV obniżył zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego (...) Spółka z o.o. z siedzibą w L. do kwoty 2177,32 zł.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Dokonując kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia, Sąd odwoławczy dostrzegł, że w sposób</p>	

nieprawidłowy została określona wartość szkody wyrządzonej przestępstwem jakiego dopuścił się R. K. (1). W zestawieniu złomu sprzedanego przez M. M. do firmy (...) Sp. z o.o. (k. 317) uwzględniona została bowiem jedna transakcja mająca miejsce w dniu 10 marca 2018 r., a także dwie transakcje sprzedaży mosiądzu z dnia 28 maja i 1 czerwca 2018 r. Pierwsza transakcja nie mogła być brana pod uwagę przy obliczaniu wartości szkody, ponieważ miała miejsce przed dniem 27 marca 2018 r. przyjętym jako początek okresu, w jakim podsądny popełnił przypisany mu czyn zabroniony. Uwzględnienie tej transakcji stanowiłoby wyjście poza granice zaskarżenia. Natomiast przedmiotem pozostałych dwóch, wskazanych wyżej, transakcji był mosiądz, który jest innym tworzywem aniżeli żeliwo, czy stal. Znamienne jest, iż oskarżonemu przypisano jedynie kradzież elementów żeliwnych i stalowych wyposażenia budynków i elementów maszyn zabytkowej nieruchomości w postaci Zespołu Młyna (...), a nie innych rodzajowo rzeczy. Wobec tego nie było podstaw by przyjmować, że mosiądz sprzedany przez M. M. w dniach 28 maja 2018 r. oraz 1 czerwca 2018 r. także stanowił element szkody wyrządzonej przestępstwem popełnionym przez R. K. (1). Łączna wartość tych trzech omówionych transakcji opiewała na 20 zł.

W świetle powyższego niezbędna była ingerencja w pkt III zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wartości spowodowanej czynem oskarżonego szkody o 20 zł, tj. do kwoty 2177,34 zł. Dodatkowo należało zmienić rozstrzygnięcie o obowiązku naprawienia szkody nałożonym na podsądnego tak aby wysokość tego obowiązku odpowiadała wartości szkody wyrządzonej przypisanym mu przestępstwem. Dlatego też, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone orzeczenie w pkt IV obniżając zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego (...) Spółka z o.o. z siedzibą w L. do kwoty 2177,32 zł.

Sąd Rejonowy w podstawie orzeczonej kary powołał obok przepisów art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk także art. 57b kk. Przepis art. 57b kk został wprowadzony do kodeksu karnego z dniem 24 czerwca 2020 r., a więc w okresie popełnienia przez oskarżonego przestępstwa przepis ten nie obowiązywał. Zgodnie z art. 4 § 1 kk jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Nie ulega żadnej wątpliwości, że ustawa – kodeks karny - w brzmieniu obowiązującym przed dniem 24 czerwca 2020 r. była względniejsza dla R. K. (1), ponieważ nie przewidywała obligatoryjnego surowszego wymiaru kary dla sprawcy przestępstwa popełnionego w warunkach czynu ciągłego. Klarowne jest więc, że wobec tego oskarżonego należało zastosować na podstawie art. 4 § 1 kk przepisy w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020 r. jako względniejsze dla niego. Wobec tego, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w pkt III w ten sposób, że na podstawie art. 4 § 1 kk stosując przepisy w brzmieniu obowiązującym przed dniem 24 czerwca 2020 r., z podstawy orzeczenia o karze wyeliminował art. 57b kk.

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 1 kpk do kosztów procesu należą koszty sądowe, którymi są m.in. wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (art. 616 § 2 pkt 2 kpk). Jednym z wydatków Skarbu Państwa, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk są wypłaty dokonane z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokata bądź radcę prawnego.</p> <p>Obrońca oskarżonego z urzędu w środku odwoławczym wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej podsądnemu w postępowaniu odwoławczym. Przytoczone w powyższym akapicie przepisy przemawiały za takim orzeczeniem. Wysokość kosztów adwokata została ustalona w oparciu o § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714). Dlatego zasądzono na rzecz obrońcy z urzędu – r. pr. M. C. kwotę 516,60 zł (w tym uwzględniono 23 % podatek VAT).</p>
4.	Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w

sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze i nie wymierzył mu opłaty za II instancję. Oskarżony jest bezrobotny, nie posiada żadnego majątku, a nadto ma w perspektywie konieczność odbycia kary pozbawienia wolności. Mając więc na uwadze trudną sytuację materialną R. K. i bardzo ograniczone możliwości zarobkowe, Sąd II instancji postanowił zwolnić podsądnego z obowiązku uiszczenia wydatków sądowych za postępowanie apelacyjne, na które składa się m.in. powyżej opisane wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu i nie wymierzył mu też opłaty za II instancję.

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak